

Posudek vedoucího bakalářské práce

Anna Ženíšková

Monumentální sochařská tvorba Jarmily Malátové na jihu Čech

Filozofická fakulta JU, Ústav věd o umění a kultuře

Bakalářská práce Anny Ženíškové se zabývá osobností sochařky Jarmily Malátové a výběrem z jejího díla, které zanechala v Českých Budějovicích a Táboře během 70. a 80. let 20. století. Při zadání této kvalifikační práce bylo zřejmé, že studentka se bude potýkat se dvěma problematickými momenty, a sice otázkou postavení ženy-umělkyně v tehdejších tvůrčích kolektivech a „nepříjemným“ a přitom badatelsky „živým“ obdobím tzv. normalizace v tehdejší Československu. Úvodem bych chtěl konstatovat, že ačkoliv na úrovni bakalářské práce, poradila si autorka s oběma těmito momenty neobyčejně zručně.

Text práce je jasně strukturován do třech větších oddílů, přičemž úvodní kapitolu o vztahu Jarmily Malátové k československému umění druhé poloviny 20. století autorka naštěstí nepřetěžovala obecnostmi, jak se bohužel v případě bakalářských prací stává. Další dva oddíly se pak konkrétně zabývají rozborem pozadí a vzniku vybraných realizací: první oddíl je věnován nejdříve tzv. balvanu, tj. bývalému Památníku revolučního hnutí v Č. Budějovicích a dále skulptuře Plameny před tamním krematoriem. Druhý oddíl pojednává o skulpturách s názvy Rodina a Lužnice na sídlišti v Sezimově Ústí. Asi je také chybou vedoucího, že autorku včas neupozornil na terminologickou nepřesnost, neboť v textu práce jsou jmenované realizace označeny chybně jako plastiky.

V rámci často nezaujatého přístupu studentů a studentek při psaní bakalářských prací bych chtěl vyzdvihnout skutečnost, že autorka k textu samotné práce připojila v rámci soupisu literatury a pramenů pečlivě přepsaný a seřazený rozhovor s Jarmilou Malátovou, kterou měla možnost navštívit v jejím pražském bytě na jaře tohoto roku. Autorka se naštěstí vyhnula svůdné možnosti, využít rozhovor se sochařkou coby jediný pramen k poznání jejího díla, takže přiložený přepis působí osvěžujícím způsobem jako další úroveň textu, nezávislá na hlavní, odborné části kvalifikační práce. Rozhovor tak velmi dobře doplňuje „suchý“ text bakalářské práce a dává možnost nahlédnout nejen do charakteru pojednávaného období, ale poskytuje rovněž určitý vhled do osobnosti umělkyně.

Výše zmíněná úskalí, vstříc kterým se autorka při volbě tématu vydala, zvládla, myslím, velmi dobře. Politické okolnosti vzniku budějovického památníku jsou líčeny věcně, bez zbytečných podprahových komentářů pozorovatele, jenž dobu normalizace v dospělosti nezažil a jemuž se některé ze jejích momentů musí právem jevit groteskně. Za velmi poutavé považuji líčení o hledání proslulého balvanu a obtížích při jeho transportu z Novohradských hor. Rovněž role ženy-umělkyně je konkrétně v případě realizace budějovického pomníku pojednána velmi střídlivě, čtenář ovšem leccos pochopí z přiloženého rozhovoru. Přitom právě téma ženy-umělkyně bylo u autorky, předpokládám, to hlavní, proč se rozhodla dílo Jarmily Malátové zpracovat.

Autorka ve svém textu plasticky vylíčila nejen osobnost a dílo obecně nepříliš známé sochařky Jarmily Malátové a přitom se jí podařilo zachytit i atmosféru doby, v níž práce vznikaly a také kvůli tomu jsou nezdědky opomíjeny, nebo dokonce ničeny a odstraňovány, čehož se v kapitolách o tábořských realizacích dotýká i předkládaná práce. Domnívám se, že text by bylo záhodno po úpravách publikovat!

Na základě výše zmíněného bakalářskou práci Anny Ženíškové jednoznačně **doporučuji** k obhajobě a klasifikuji známkou **výborně**.

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.

Dne 31. května 2017